

ΕΤΟΣ 52ον

4 Ἀπριλίου 2004

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 14 (2653)

«Ίδού ἀναβαίνομεν...»

«Ὡσαννά, εὐλόγημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου»

Ἐν σὸ πρῶτο μέρος τῆς Μεγάλῃς Σαρακοστῆς ἡ προσπάθειά μας ἀποσκοποῦσε στὴν κάθαρση τοῦ νοῦ καὶ τῆς καρδιάς μὲ τὴ νηστεία, τὴν προσευχή, τὴ συμμετοχή μας σὸ μυστήριο τῆς Θείας Εὐχαριστίας, τώρα πρέπει νά συνειδητοποιήσουμε ὅτι αὐτὴ ἡ κάθαρση δέν εἶναι αὐτοσκοπός. Τώρα ὅλα πρέπει νά μᾶς ὀδηγήσουν στὴν οικειοποίησή μας μὲ τὸ Σταυρικὸ θάνατο καὶ τὴν Ἀνάσταση.

«Τὴν κοινήν ἀνάστασιν...»

Ἡ Ἀνάσταση τοῦ Λαζάρου προεικονίζει ἤδη τὴν Ἀνάσταση τοῦ ἴδιου τοῦ Χριστοῦ. Καὶ ἐνῶ μέχρι σήμερα γνωρίζαμε ὅτι τὸ Σάββατο εἶναι ἡ ἀνάμνηση τῶν ἀπανταχοῦ κεκοιμημένων, τὸ Σάββατο αὐτοῦ Λαζάρου ἐορτάζεται ὡς μία ἀναστάσιμη ἡμέρα. Μᾶς προετοιμάζει νά κατανοήσουμε τὴ νίκη τοῦ Χριστοῦ ἀπέναντι στὸν αἰώνιο ἐχθρό, τὸν ἄδη. Μία νίκη πού κάνει τὸν ἴδιο τὸν ἄδη νά τρέμει καὶ πικρά νά κλαίει. Ὁ φίλος τοῦ Χριστοῦ ὁ Λάζαρος ἀποτελεῖ τὴν προσωποποίηση τοῦ κάθε ἀνθρώπου καὶ ἡ Βηθανία, ὅπου βρίσκεται τὸ σπίτι του, σύμβολο ὀλόκληρης τῆς οἰκουμένης, ὁ τόπος ὅπου κατοικεῖ ὁ κάθε ἀνθρώπος. Ἀκολουθοῦμε τὸν Ἰησοῦ πρὸς τὰ Ἱεροσόλυμα, μέχρι τὸν τάφο τοῦ Λαζάρου, καὶ ἀκοῦμε τὴ συγκλονιστικὴ ἐντολή Του: «Λάζαρε, δεῦρο ἔξω». Κατανοοῦμε τώρα ὅτι εἶναι ἡ δύναμη τῆς ἀγάπης, τῆς ἀγάπης πού γίνεται δύναμη καὶ μπορεῖ νά νικᾷ τὸ θάνατο. Ὁ Θεός εἶναι Ἀγάπη καὶ ἡ Ἀγάπη εἶναι Ζωή. Εἶναι «ἡ πάντων χαρὰ, Χριστός ἡ ἀλήθεια, τὸ φῶς καὶ ἡ ζωὴ, τοῦ κόσμου ἡ ἀνάστασις...» (Κοντάκιο τῆς ἐορτῆς).

«Εὐλόγημένος ὁ ἐρχόμενος»

Στὴ Βαΐφόρο εἰκόνα, πού προσκυνοῦμε σήμερα, βλέπουμε τὸ Χριστὸ νά εικονίζεται ἐπάνω στὸν «υἰὸν ὑποζυγίου» καὶ νά πορεύεται ἐπάνω στὰ Βαῖα τῶν κλάδων καὶ στὰ λουλούδια. Ἡ πορεία μας φθάνει σὸ τέλος τῆς. Φθάνουμε στὴν Ἑβδομάδα τῶν Παθῶν. Οἱ ἡμέρες πού ἀκολουθοῦν εἶναι Ἅγιες καὶ Μεγάλῃς καὶ ἔχουν ἓνα ὀρισμένο στόχο. Μᾶς ὑπενθυμίζουν τὴν ἑσατολογικὴ σημασία τοῦ Πάσχα. Σήμερα ὅλοι μας λίγο-πολύ θεωροῦμε τὴ Μεγάλῃ Ἑβδομάδα ὡς μιά ὁμορφὴ παράδοση. Ὅμως, Πάσχα σημαίνει τὸ τέλος τοῦ κόσμου. Πάσχα σημαίνει τὸ πέρασμα στὴν αἰώνια Βασιλεία τοῦ Θεοῦ. Τά γε-

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Ίωάν. ιβ' 1-18)

Εύλογημένος ο έρχόμενος

Πρό ἑξ ἡμερῶν τοῦ Πάσχα ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς εἰς Βηθανίαν, ὅπου ἦν Λάζαρος ὁ τεθηκώς, ὃν ἤγειρεν ἐκ νεκρῶν. Ἐποίησαν οὖν αὐτῷ δεῖπνον ἐκεῖ, καὶ ἡ Μάρθα διηκόνει· ὁ δὲ Λάζαρος εἷς ἦν τῶν ἀνακειμένων σὺν αὐτῷ. Ἡ οὖν Μαρία, λαβοῦσα λίτρον μύρου νάρδου πιστικῆς πολυτίμου, ἤλειψε τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ, καὶ ἐξέμαξε τοῖς θριξίν αὐτῆς τοὺς πόδας αὐτοῦ· ἡ δὲ οἰκία ἐπληρώθη ἐκ τῆς ὀσμῆς τοῦ μύρου. Λέγει οὖν εἷς ἐκ τῶν Μαθητῶν αὐτοῦ, Ἰούδας Σιμωνος Ἰσκαριώτης, ὁ μέλλων αὐτὸν παραδιδόναι· Διὰ τοῦτο τὸ μύρον οὐκ ἐπράθη τριακοσίων δηνარიῶν, καὶ ἐδόθη πτωχοῖς; Εἶπε δὲ τοῦτο, οὐχ ὅτι περὶ τῶν πτωχῶν ἔμελεν αὐτῷ, ἀλλ' ὅτι κλέπτῃς ἦν, καὶ τὸ γλωσσόκομον εἶχε, καὶ τὰ βαλλόμενα ἐβάσταζεν. Εἶπεν οὖν ὁ Ἰησοῦς· Ἄφες αὐτήν, εἰς τὴν ἡμέραν τοῦ ἐνταφιασμοῦ μου τετήρηκεν αὐτό. Τοὺς πτωχοὺς γὰρ πάντοτε ἔχετε μεθ' ἑαυτῶν, ἐμὲ δὲ οὐ πάντοτε ἔχετε. Ἔγνω οὖν ὄχλος πολὺς ἐκ τῶν Ἰουδαίων ὅτι ἐκεῖ ἔστι, καὶ ἦλθον οὐ διὰ τὸν Ἰησοῦν μόνον, ἀλλ' ἵνα καὶ τὸν Λάζαρον ἴδωσιν, ὃν ἤγειρεν ἐκ νεκρῶν. Ἐβουλεύσαντο δὲ οἱ Ἀρχιερεῖς, ἵνα καὶ τὸν Λάζαρον ἀποκτείνωσιν, ὅτι πολλοὶ δι' αὐτὸν ὑπήγον τῶν Ἰουδαίων, καὶ ἐπίστευον εἰς τὸν Ἰησοῦν. Τῇ ἐπαύριον ὄχλος πολὺς ὁ ἐλθὼν εἰς τὴν ἑορτήν, ἀκούσαντες ὅτι ἔρχεται ὁ Ἰησοῦς εἰς Ἱεροσόλυμα, ἔλαβον τὰ βαιὰ τῶν φοινίκων, καὶ ἐξῆλθον εἰς ἀπάντησιν αὐτῷ καὶ ἔκραζον· «Ὡσαννά, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου», Βασιλεὺς τοῦ Ἰσραὴλ. Εὐρών δὲ ὁ Ἰησοῦς ὀνάριον, ἐκάθισεν ἐπ' αὐτό, καθὼς ἔστι γεγραμμένον· «Μὴ φοβοῦ, θύγατερ Σιών· ἰδοὺ, ὁ Βασιλεὺς σου ἔρχεται, καθήμενος ἐπὶ πῶλον ὄνου». Ταῦτα δὲ οὐκ ἔγνωσαν οἱ Μαθηταὶ αὐτοῦ τὸ πρῶτον, ἀλλ' ὅτε ἐδοξάσθη ὁ Ἰησοῦς, τότε ἐμνήσθησαν ὅτι ταῦτα ἦν ἐπ' αὐτῷ γεγραμμένα, καὶ ταῦτα ἐποίησαν αὐτῷ. Ἐμαρτύρει οὖν ὁ ὄχλος ὁ ὢν μετ' αὐτοῦ ὅτι τὸν Λάζαρον ἐφώνησεν ἐκ τοῦ μνημείου, καὶ ἤγειρεν αὐτὸν ἐκ νεκρῶν· διὰ τοῦτο καὶ ὑπήνησαν αὐτῷ ὁ ὄχλος, ὅτι ἤκουσε τοῦτο αὐτὸν πεποιημέναι τὸ σημεῖον.

γονότα τῆς Μεγάλῃς Ἑβδομάδας, πού θά ἀκολουθήσουν, δέν ἀποτελοῦν μιά ἀπλή ἀνάμνηση, ἀλλὰ γίνονται.

«Σήμερον...»

Ποιό μπορεί νά εἶναι τὸ νόημα τοῦ «σήμερον», ἀσφαλῶς καὶ ὅλα αὐτὰ δέ γίνονται σήμερον μπορούμε νά θυμόμαστε αὐτές τίς πράξεις μας καί ἡ Ἐκκλησία εἶναι βασικά τὸ δῶρο καί ἡ δύναμη αὐτῆς τῆς ἀνάμνησης, πού μεταβάλλει τίς πράξεις ἀπὸ τὸ παρελθόν σέ αἰώνια πραγματικά γεγονότα. Ὁ χρόνος παύει νά ὑπάρχει μέ τῆ μορφή τοῦ παρόντος καί τοῦ μέλλοντος καί τόν βιώνουμε σάν ἓνα διαρκές παρόν. «Τά Πάθη τά σεπτὰ ἡ παρούσα ἡμέρα, ὡς φῶτα σωστικά ἀνατέλλει τῷ κόσμῳ», μᾶς διαβεβαιώνει ὁ ὕμνωδός. Ἀλλῶστε αὐτό δέ βιώνουμε σέ κάθε Θεία Λειτουργία; Ὁλόκληρο τὸ ἔργο τῆς Θείας Οἰκονομίας: «Μεμνημένοι... πάντων τῶν ὑπὲρ γεγεννημένων... καί τῆς Δευτέρας καί ἐνδόξου πάλιν Παρουσίας».

Ἀπό σήμερα τὸ βράδυ θά εἰσελήθουμε στό λειτουργικό χρόνο τῆς Ἁγίας καί Μεγάλῃς Ἑβδομάδας. «Ἰδοὺ ὁ Νυμφίος ἔρχεται...». Μαζὶ μέ μᾶς καί ὅλη ἡ ἀνθρωπότητα πού ζεῖ τὸ κακό, τὴν ἀπόγνωση, τὴν ἀπελπισία, ἀλλὰ καί προσδοκᾷ.

Μετάφραση τῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς

Ἐξ ἡμέρας πρὶν ἀπὸ τὸ Πάσχα ἦλθε ὁ Ἰησοῦς εἰς τὴν Βηθανίαν, ὅπου ἦτο ὁ Λάζαρος, ὁ ὁποῖος εἶχε πεθάνει καὶ τὸν ὁποῖον ἀνέστησεν ἐκ νεκρῶν. Ἐκεῖ τοῦ ἔκαναν δεῖπνον καὶ ἡ Μάρθα ὑπηρετοῦσε, ὁ δὲ Λάζαρος ἦτο μεταξύ ἐκείνων πού ἦσαν μαζί του στὸ τραπέζι. Ἡ Μαρία τότε ἐπῆρε μίαν λίτραν γνησίου πολυτίμου μύρου νάρδου, ἀλειψε τὰ πόδια τοῦ Ἰησοῦ καὶ τὰ ἐσφόγγισε μὲ τὰ μαλλιά της, καὶ τὸ σπῆτι ἐγέμισε ἀπὸ τὴν μυρωδιά τοῦ μύρου. Λέγει τότε ἕνας ἀπὸ τοὺς μαθητὰς του, ὁ Ἰούδας, ὁ υἱὸς τοῦ Σίμωνος ὁ Ἰσκαριώτης, ἐκεῖνος πού θά τὸν παρέδιδε, “Γιατί δὲν ἐπουλήθηκε αὐτὸ τὸ μύρον γιὰ τριακόσια δηνάρια καὶ δὲν ἐδόθηκε εἰς τοὺς πτωχοὺς;”. Αὐτὸ τὸ εἶπε ὅχι ἀπὸ ἐνδιαφέρον διὰ τοὺς πτωχοὺς, ἀλλὰ διότι ἦτο κλέπτης καὶ εἶχε τὸ ταμεῖον καὶ ἀφαιροῦσε ἐκεῖνα πού ἔβαζαν μέσα. Τότε εἶπε ὁ Ἰησοῦς, “Ἄφυσέ την· διὰ τὴν ἡμέραν τοῦ ἐνταφιασμοῦ μου τὸ ἐφύλαξε· διότι τοὺς πτωχοὺς τοὺς ἔχετε πάντοτε μαζί σας, ἐνῶ ἐμὲ δὲν μέ ἔχετε πάντοτε”. Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους ἔμαθαν ὅτι εἶναι ἐκεῖ, καὶ ἦλθαν ὅχι μόνον διὰ τὸν Ἰησοῦν, ἀλλὰ καὶ διὰ νὰ ἴδουν τὸν Λάζαρον, τὸν ὁποῖον ἀνέστησε ἐκ νεκρῶν. Οἱ ἀρχιερεῖς τότε ἀπεφάσισαν νὰ θανατώσουν καὶ τὸν Λάζαρον διότι ἐξ αἰτίας του πολλοὶ ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους ἔφευγαν καὶ ἐπίστευαν εἰς τὸν Ἰησοῦν. Τὴν ἐπομένην ἡμέραν πολὺς κόσμος πού εἶχε ἔλθει εἰς τὴν ἑορτήν, ὅταν ἄκουσαν ὅτι ἔρχεται ὁ Ἰησοῦς εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, ἐπῆραν κλάδους ἀπὸ φοίνικας καὶ ἐβγήκαν πρὸς προὔπαντιπσίν του καὶ ἔκραζαν, “**Ὡσαννά, εὐλογημένος νὰ εἶναι ἐκεῖνος πού ἔρχεται εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου,** ὁ βασιλεὺς τοῦ Ἰσραὴλ”. Ὁ δὲ Ἰησοῦς εὐρῆκε ἕνα μικρὸν ὄνον, καὶ ἐκάθισε ἐπάνω του, καθὼς εἶναι γραμμένον, Μὴ φοβᾶσαι, θυγατέρα Σιών, νὰ, ὁ βασιλεὺς σου ἔρχεται καθισμένος εἰς ἕνα πουλᾶρι ὄνου. Τὰ λόγια αὐτὰ δὲν τὰ κατάλαβαν τότε οἱ μαθηταὶ του, ἀλλ’ ὅταν ἐδοξάσθηκε ὁ Ἰησοῦς, τότε θυμήθηκαν ὅτι αὐτὰ ἦσαν γραμμένα γι’ αὐτόν καὶ ὅτι τοῦ τὰ ἔκαναν. Ὁ δὲ κόσμος πού ἦτο μαζί του ἔδινε μαρτυρίαν ὅτι ἐφώνησε τὸν Λάζαρον ἀπὸ τὸ μνήμα καὶ τὸν ἀνέστησε ἐκ τῶν νεκρῶν. Διὰ τοῦτο καὶ τὸν ὑποδέχτηκε ὁ κόσμος διότι ἄκουσαν ὅτι ἔκανε αὐτὸ τὸ θαῦμα.

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλη, Ἀρχιμ. Εὐ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀθιβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἐκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ).

Πιστεύουμε στὴν Ἀνάσταση καὶ προσδοκοῦμε τὴν Ἀνάσταση. Ἔχουμε ὅτι ὁ θάνατος τοῦ Χριστοῦ ἐκμηδένισε τὴ δύναμη τοῦ θανάτου. Καὶ περιμένουμε μὲ χαρὰ καὶ ἐλπίδα. Ὅταν βαπτίζομαστε στὸ ὄνομα τῆς Ἁγίας Τριάδας, βαπτίζομαστε στὸ θάνατο τοῦ Χριστοῦ καὶ ἀπὸ ἐκείνη τὴ στιγμή συμμετέχουμε στὴ ζωὴ Του πού βγήκε ἀπὸ τὸν Τάφο. Κοινωνοῦμε τὸ Σῶμα καὶ τὸ Αἷμα Του, πού εἶναι ἡ τροφή τῆς ἀθανασίας, τῆς αἰωνιότητος.

Ὁ Χριστὸς ἔρχεται στὴν καρδιά μας, γιὰ νὰ μᾶς ἀναγενῆσει καὶ νὰ μᾶς ἀναστήσει. Εἶναι ἡ ἀγάπη Ἐκείνου πού δημιουργεῖ ἐκ τοῦ μηδενὸς ἀνθρώπινες υπάρξεις, κατὰ τὴν εἰκόνα Του. Αὐτὴ ἡ ὀδυνώμενη ἀγάπη τοῦ Θεοῦ περνᾷ ἀπὸ τὸ Σταυρὸ καὶ τὸ θάνατό Του καὶ μεταμορφώνεται σὲ δύναμη καὶ Ἀνάσταση. Ἐσὶν ἡμεῖς καὶ μεῖς κοντὰ σ’ Ἐκεῖνον, γιὰ νὰ ἐορτάσουμε, μαζί μὲ τὴ δική Του καὶ τὴ δική μας Ἀνάσταση.

† Ὁ Φ.Ἀ.

4 Ἀπριλίου 2004: ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΒΑΪΩΝ

Τὴν λαμπρὰν καὶ ἔνδοξον πανήγυριν τῆς εἰς Ἱερουσαλὴμ εἰσόδου τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐορτάζομεν. Γεωργίου τοῦ ἐν Μαλαιῶ, Πλάτωνος τοῦ Στουδίτου τοῦ Ζωσιμᾶ ὁσίου (ς' αἰ.), Θεωνᾶ ἐπ. Θεσ/νίκης, Νικήτα ἱερομ. τοῦ νέου († 1808).

Ἦχος: - - Ἑωθινόν: - - Ἀπόστολος: Φίλιπ. δ' 4-9 – Εὐαγγέλιον: Ἰω. ιβ' 1-18.

Ἡ ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 11 Ἀπριλίου, Τό Ἅγιον Πάσχα, Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Κυρίου.

Ἀπόστολος: Πράξ. α' 1-9 – Εὐαγγέλιον: Ἰω. α' 1-17.

Ἀντιαιρετικά θέματα (4)

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΑΙ ΑΓΙΑ ΓΡΑΦΗ

Ἡ Ἐκκλησία γέννησε τὴν Ἁγία Γραφή. Αὐτὴ εἶναι τὸ περιέχον. Αὐτὴ ἐγγυᾶται γιὰ τὴ θεοπνευστία τῆς Γραφῆς. Αὐτὴ κατοχυρώνει τὸ κύρος τῆς καὶ ἐγγυᾶται τὴ γνησιότητά τῆς. Πολλές φορές ἐρωτῶ τοὺς διάφορους αἰρετικούς συνομιλητές μου, ὅταν μοῦ προβάλλουν τὴν Ἁγία Γραφή, τοὺς ἐρωτῶ ποῦ τὴ βρῆκαν. Δεδομένου ὅτι ὅλοι οἱ αἰρετικοὶ παρουσιάσθηκαν πολλοὺς αἰῶνες ἀργότερα ἀπὸ τότε ποῦ γράφθηκαν τὰ ἱερά βιβλία τῆς Ἁγίας Γραφῆς, τοὺς ζητῶ νὰ μοῦ ἐξηγήσουν ποιὸς στὰ χρόνια αὐτὰ διαφύλαξε τὴν Ἁγία Γραφή γιὰ νὰ μποροῦν αὐτοὶ νὰ τὴ χρησιμοποιοῦν καὶ νὰ τὴν κακοποιοῦν σήμερα. Ποιὸς τοὺς ἐγγυᾶται ὅτι τὸ βιβλίον ποῦ κρατοῦν εἶναι πραγματικὰ ἡ Ἁγία Γραφή, ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, καὶ ὄχι κάποιο ἄλλο βιβλίον, γιατί βέβαια ὁ ἰσχυρισμὸς ὅτι ἔτσι γράφει ἀπ' ἔξω, δὲν ἀντέχει στὴ συζήτηση. Ἀκόμη περισσότερο ἐπειδὴ υπάρχουν καὶ ψευδεπίγραφα βιβλία, π.χ. ὑπάρχει ἓνα βιβλίον ποῦ γράφει ἀπ' ἔξω «κατὰ Ματθαῖον Ἅγιον Εὐαγγέλιον», ἀλλὰ εἶναι ψεύτικο, τοὺς ζητῶ νὰ μοῦ ἐξηγήσουν ποιὸς τοὺς διαβεβαιώνει ὅτι τὸ ἀληθινὸ εἶναι αὐτὸ ποῦ περιέχεται στὴν Ἁγία Γραφή καὶ ὄχι τὸ ἄλλο. Σέ αὐτὰ μοῦ τὰ ἐρωτήματα κάνουν πὼς δὲν καταλαβαίνουν ἢ δὲν μοῦ ἀπαντοῦν, γιατί ἡ ἀπάντηση εἶναι βέβαια συντριπτικὴ γιὰ τίς ἀπόψεις τους.

Ἀρχιμ. Π. Ἰ.

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΡΙΟΥ»: 1) Κάθε Σάββατο καὶ ὥρα 6.00 μ.μ. γίνεται τὸ κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου», στὸν Ἱ. Ναὸ Ἁγίας Εἰρήνης (ὁδ. Αἰόλου) Ἀθήνα. Προηγείται ἡ Ἀκολουθία τοῦ Ἑσπερινοῦ, στὴν ὁποία περιστασιακῶς θά χοροστατεῖ ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος καὶ θά ὁμιλεῖ. 2) Κάθε Δευτέρα καὶ ὥρα 4.30 μ.μ. γίνεται τὸ κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου» στὸν Ἱ. Προσκυνηματικὸ Ναὸ Ἁγίας Βαρβάρας στὸν ὁμώνυμο Λῆμο Ἀττικῆς. Προηγείται ἡ Παράκληση τῆς Ἁγίας καὶ ὁμιλεῖ ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Φαναρίου κ. Ἀγαθάγγελος.

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἑβδομαδιαῖο φύλλον ὀρθοδόξου πίστεως καὶ ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰαοῦ 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδόσις - Διευθυντής: Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διευκρίαιωση, τηλ. 210.7272.388. Ἐπί τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ' ὅλο τὸν κόσμο μέσω Ἴντερνετ: <http://www.apostoliki-diakonia.gr>
